

II.

Страшната мътва по еснафи и градски клюкари едно време, когато въ скрититѣ Стамболски сараи лѣкаритѣ на изгнилото турско царство изрѣзаха житѣ на добрия Султанъ Азиса,—тази страшна мътва едно време на да ли се е носила отъ еснафитѣ и клюкаритѣ по цѣлата Османска империя по бърже и поплахо, отколкото се понесе по цѣлъ Прилѣпъ мътвата за страшното опозоряване на прѣхваления и непобѣдимъ бабаитинъ Кючюкъ Сюлейманъ. Единъ незнаенъ кауръ самъ-саминичѣкъ е навилъ на двама правовѣрни бабаити и билъ ги, и мачкалъ ги, и мешинилъ ги, дордѣ се муле отъ поене върне . . . Чудо небивало ! Умъ да ви го не побере, око да ви го не хване : Кючюкъ Сюлеймана да биятъ и то . . .

Но кой бѣше тоя кауринъ ?

Още въ тъмни зори, щомъ мътвата се понесе по турски одаи и кафенета, кривнаха глави всички юначни Турци, па умислени и мрачни, като да бѣше се дигнала надъ царството имъ пакъ некая ужасна хала, се заредиха да сноватъ къмъ тамъ—въ бабаитската одая, кждѣто Кючюкъ Сюлейманъ лежеше съ другия бабитинъ—бѣхтани отъ Църнето — лежеше и сключилъ бѣше языкъ, та не продумваше никому нищо, а само излеко рѣмжеше, като на себе си :

„Сфинско ке іадамъ, ако го не отепамъ тоа кауринъ !“

Редѣха се — влизаха и излизаха — огриженитѣ кабадаии, кълчеха дѣнести потури, люлѣяха голѣмитѣ пюскюли на накрѣхнатитѣ си високи фесове, а кипѣше въ душата имъ жажда за мѣстъ, за кръвъ — каурска кръвъ.

Само единъ човѣкъ се неотмѣстваше отъ възглавето на Кючюкъ Сюлеймана :—Мурадъ Дервентли, старъ качърмаджия на пютюнъ, зълъ бабаитинъ, що бѣ далъ прѣднина на Кючюкъ Сюлеймана, защото повече живѣеше по гори и села, като бѣсенъ кесиджия,